

Arrest

nr. 266 208 van 24 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun
 minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en
 H. BOURRY
 Steenakker 28
 8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 april 2021 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Je ouders hebben de Iraakse nationaliteit. Op 20 maart 2014 verlieten je moeder R.N.A.A. (CG X; O.V. X), je vader M.K.I.A. (CG X; O.V. X), je zus M.M.K.A. (CG X; O.V. X), je broer A.M.K.A. (CG X; O.V. X)

en je zus R.M.K.A. (CG X; O.V. X) Irak. Ze verbleven vervolgens een periode in Turkije. Je vader kwam als eerste in België aan op 24 juni 2015 en een dag later diende hij hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 23 oktober 2015 kwamen je moeder, broer en zussen in België aan. Op 26 oktober 2015 diende je moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in de naam van je broer en zussen als vergezellende minderjarigen werd ingediend.

Voor het verzoek van je ouders werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 16 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Op 16 maart 2016 dienden jouw ouders een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 14 juni 2016 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 30 januari 2018 dienden jouw broer en zussen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Hun verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard op 7 september 2018 aangezien ze geen eigen feiten aanhaalden die een afzonderlijk verzoek voor hen rechtvaardigden. Het beroep dat hiertegen werd ingediend bij de RVV werd op 20 februari 2019 verworpen.

Op 21 februari 2018 werd jij hier in Ieper geboren. Op 21 maart 2019 dienden je ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. Je moeder verwees naar de eerder door hen aangehaalde problemen, namelijk de ontvoering van je vader en poging tot ontvoering van je broer. De bedreiging van de milities zou nog steeds actueel zouden zijn, maar ze wilde hier verder niet over uitweiden in het kader van jou verzoek. Ze wees er nog op dat je niet over een nationaliteit zou beschikken. Je ouders gingen immers niet naar de Iraakse ambassade om dit in orde te brengen. In Irak zou je bovendien niet dezelfde rechten genieten als hier. Er is daar immers geen medische zorg en er zijn tevens geen goede scholen.

Ter staving van je verzoek werd een kopie van je geboorteakte voorgelegd. Je advocaat bezorgde achteraf nog een nota met enkele aanvullende opmerkingen.

Op 11 april 2019 dienden je vader en moeder in eigen naam een tweede verzoek om internationale bescherming in.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd, rekening houdend met het gegeven dat je slechts een jaar oud was, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder R.N.A.A. (CG 15/30973; O.V. 8.083.721) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Uit het administratief dossier blijkt dat jouw verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op **dezelfde gronden** die je **ouders** aanhaalden ter staving van hun verzoek. Je moeder verwijst immers wederom naar de ontvoering van je vader en poging tot ontvoering van je broer. De militieleden die hierachter zaten, zouden het ook op jou gemunt hebben (CGVS p.5). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS het verzoek om internationale bescherming van jouw ouders heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan hun verklaringen hieromtrent. De exacte motieven dienaangaande staan duidelijk weergegeven in de beslissingen genomen in hun hoofde in het kader van hun verzoek (zie beslissingen die aan het administratieve dossier werden toegevoegd). Bijgevolg kan evenmin aangenomen worden dat deze zelfde motieven in jouw hoofde wel een toekenning van een beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

Ook dat je **geen nationaliteit** zou hebben aangezien je in België werd geboren, kan tevens niet worden hardgemaakt. Je ouders lieten simpelweg na je te registreren bij de Iraakse ambassade. Je moeder beweert dat ze dit niet deden omdat ze al van anderen hadden gehoord dat het niet mogelijk was daar nationaliteitsdocumenten voor hun kinderen te verkrijgen. Ze vonden het daarom niet nodig hierover zelf bij de ambassade te gaan informeren (CGVS p.4). Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt nochtans dat volgens de Iraakse wetgeving een kind dat wordt geboren uit een Iraakse vader en/of moeder als Iraaks wordt beschouwd.

Wat betreft de kwaliteit van de **medische zorg en scholen** in Irak dient te worden opgemerkt dat dit geen uitstaans heeft met jouw asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Bovendien lijdt je niet aan een of andere ziekte die een specifieke medische verzorging noodzakelijk zou maken (CGVS p.6).

Voorts werd in de aanvullende nota van jouw advocaat gesteld dat je als verwesterd zou kunnen worden aanzien. Men kan zich hierbij de vraag stellen wat hierbij moet worden voorgesteld voor een driejarig kind. Je vader verklaart zelf niet verwesterd te zijn (CGVS 15/15905Z p.23). Wat betreft de **verwestering** van zijn gezinsleden dient te worden vastgesteld dat deze slechts oppervlakkig is verwoord en allerminst gestoeld wordt op concrete feiten. Het loutere gegeven dat jullie enkele jaren elders hebben verbleven betekent immers allerminst dat jullie ipso facto als verwesterd zouden aanschouwd worden bij een terugkeer naar Bagdad. Niettemin werd dit onderwerp aangesneden in het kader van het persoonlijk onderhoud van je vader. Hierbij moet worden opgemerkt dat het opvallend is dat je vader zelf op geen enkele wijze spontaan melding maakt van verwestering of van problemen die hiermee enigszins verband kunnen houden. Gevraagd of hij voor hem of zijn gezinsleden andere zaken dan de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven vreest bij een terugkeer naar Irak, gaf hij immers aan dat ze zonder die problemen nooit uit Irak zouden zijn vertrokken (CGVS 15/15905Z p.20). Nadat hem vervolgens uitdrukkelijk werd gevraagd naar problemen voor hem en/of zijn gezinsleden omwille van gepercipieerde verwestering, bleek dat hij er niet in slaagde om een dergelijke vrees in concreto aan te tonen. In eerste instantie kon hij zelfs niet aangeven wat jullie advocaat hiermee bedoelde (CGVS 15/15905Z p.23).

Uiteindelijk beweert je vader dat je moeder in België geen hoofddoek meer draagt (CGVS 15/15905Z p.23). Hij geeft echter toe dat er in Irak wel meer vrouwen zonder hoofddoek rondlopen (CGVS 15/15905Z p.24). Dat de familie van je moeder je zussen zou dwingen de hoofddoek te dragen is ook slechts een blote bewering die je vader geenszins hard kan maken. Er moet worden vastgesteld dat hij verder grotendeels vaag en op de vlakte blijft en nergens aangeeft welke concrete gevolgen hij precies vreest voor jullie bij terugkeer. Uiteindelijk stelde hij dat jullie het Arabisch onvoldoende machtig zijn. Daarenboven geeft hij aan dat jullie een meer westerse mentaliteit hebben en, niets over religie weten. Jullie zouden zich niet kunnen vinden in de gemeenschap daar. Jullie zouden niet worden aanvaard. Dit zou resulteren in gepest en vervolging. Wat dit dan concreet zou inhouden, kan je vader echter niet zeggen (CGVS 15/15905Z p.23-24). Hij geeft bovendien toe jullie de laatste tijd te weinig te hebben gezien om meer te kunnen vertellen over de waarden en normen die jullie zouden aanhangen (CGVS 15/15905Z p.25). Met deze blote beweringen toont hij geenszins aan dat jullie verwesterd zijn of dat jullie als dusdanig zullen worden gepercipieerd, laat staan dat jullie op deze basis zouden worden vervolgd of dat jullie hierdoor een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. Het feit dat jullie bij terugkeer naar jullie land van herkomst mogelijk niet dezelfde vrijheden kunnen genieten als diegene die jullie gekend hebben tijdens jullie verblijf in België, volstaat dan ook niet om in jullie hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te weerhouden. Er kan worden verwacht dat een (her)integratie van jou en je gezinsleden de nodige inspanningen zal vergen, doch kan nergens blijken dat een aanpassing aan de heersende culturele normen en waarden onoverkomelijk zou zijn voor jullie of dat er in jullie hoofde fundamentele rechten zouden worden geschonden bij aanpassing aan de lokale normen en waarden.

De neergelegde **geboorteakte** kan bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Ze bevat immers louter persoonsgegevens die niet in twijfel worden getrokken.

De vluchtelingenstatus kan jou dus niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent. Gezien de verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de

stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report**

Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader

van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat je louter door jouw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van jouw leven of je persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kunt invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat je bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Op basis van de verklaringen en de informatie beschikbaar in jouw dossier is het CGVS van oordeel dat de eventuele **kwetsbaarheid** van jou en je gezinsleden niet kan worden beschouwd als persoonlijke omstandigheid die ertoe leidt dat jij en je gezinsleden meer dan andere burgers in Bagdad een reëel risico op ernstige schade lopen voortvloeiend uit willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict.

Vooreerst kan worden aangenomen dat jij en je gezin wel degelijk kunnen rekenen op de steun van een **familiaal netwerk** bij een terugkeer naar Bagdad. De bewering van jouw advocaat dat jullie bij een terugkeer naar Irak geen netwerk ter beschikking zouden hebben dat jullie ondersteuning wil en kan bieden, wordt allerm minst aannemelijk gemaakt (zie aanvullende nota). Aan het feit dat de familieleden van je vader hem verstoten zouden hebben, kan immers geen geloof worden gehecht. Hij koppelt dit immers aan de niet geloofwaardig bevonden problemen met de milities (CGVS 15/15905Z p.9). Daar hij geen andere oorzaken aanreikt, kan zijn bewering dat het contact met zijn familie is verbroken niet worden aangenomen en kan bijgevolg niet worden ingezien waarom de diverse familieleden die nog in jouw land van herkomst verblijven niet bereid zouden zijn om jullie te ondersteunen bij een terugkeer naar en hervestiging in jullie land van herkomst. Wat betreft de aanwezigheid van een netwerk in Irak, kunnen de volgende vaststellingen worden gedaan. Het staat vast dat je vader minstens nog zijn moeder, een broer, een oom en twee tantes heeft in Bagdad. Met zijn moeder onderhoudt hij bovendien nog steeds contact (CGVS 15/15905Z p.5). Daarnaast moet worden opgemerkt dat ook je moeder nog familieleden heeft in Irak. Haar ouders en een deel van haar broers en zussen verblijven bovendien eveneens in Bagdad (CGVS 15/15905Z p.6).

Het spreekt voor zich dat de beschikbaarheid van een netwerk in casu een belangrijke factor is omdat dit het vermogen om zich staande te houden aanzienlijk verhoogt. Immers kunnen de diverse familieleden die zich nog in Bagdad bevinden niet enkel helpen bij de herintegratie van jouw gezin, maar evenzeer ondersteuning bieden indien jullie dit nodig zouden achten. Voorts leidt de aanwezigheid van een familiaal netwerk in Bagdad tot een aanzienlijke verhoging van de weerbaarheid en zelfredzaamheid van jouw gezin.

Er moet worden opgemerkt dat uit jouw dossier überhaupt niet kan blijken dat jullie in Bagdad geen veilig onderkomen zouden hebben, noch dat jullie niet in staat zouden zijn om situaties naar behoren in te schatten.

Voor wat jou, je moeder, je broer en zussen betreft moet worden opgemerkt en benadrukt dat jullie niet als alleenstaande personen zullen terechtkomen in Bagdad, maar wel in een gezin binnen een bredere familiale omgeving. Er kan immers worden aangenomen dat jullie als gezin terugkeren en omringd zullen zijn door familie, zodat jullie niet op zichzelf zijn aangewezen om het risico op willekeurig geweld in te schatten. Momenteel leven je ouders weliswaar gescheiden, er werden echter nog geen stappen genomen om de echtscheiding officieel in gang te zetten (CGVS 15/15905Z p.7). Bovendien kan worden aangenomen dat zelfs als de scheiding officieel zou worden gemaakt, je ouders nog steeds elk hun eigen familieleden hebben om op terug te vallen. Je moeder haalt wel aan dat ze problemen zou kunnen ondervinden met de familieleden van je vader in het geval van een scheiding, maar dit wordt verder niet concreet gemaakt. Het gaat ook louter om hypothesen, aangezien er nog geen daadwerkelijke stappen werden ondernomen tot een officiële echtscheiding.

Zodoende moet wat betreft jou en je broer en zussen, die veertien, twaalf, negen en drie jaar oud zijn, evenzeer worden opgemerkt dat jullie niet onbegeleid in Bagdad zullen wonen, maar in een vertrouwde omgeving binnen jullie familie zullen terechtkomen. Gezins- en familieleden zullen jullie kunnen behoeden voor en attent kunnen maken op risico's op willekeurig geweld. Er wordt nergens aangetoond

dat er in jullie hoofde persoonlijke omstandigheden zijn die maken dat er, wat jullie betreft, sprake is van een dermate verhoogd risico op ernstige schade door willekeurig geweld dat jullie subsidiaire bescherming behoeven.

*Wat de **psychische toestand** van je vader betreft, moet worden opgemerkt dat er geen recente diagnose werd gesteld. In het attest van Fedasil (daterend van mei 2019) wordt melding gemaakt van depressie en schizofrenie in 2018. In het ongedateerde attest van de psycholoog wordt vermeld dat het niet opportuun is een definitieve diagnose te stellen wegens te weinig informatie en een wisselend beeld. Het medische attest van januari 2021 handelt niet specifiek over zijn psychische toestand. Waar het CGVS niet in twijfel trekt dat je vader mogelijks met ernstige psychische problemen kampt, moet evenzeer worden vastgesteld dat er niet op gefundeerde, objectieve wijze wordt aangetoond dat hij hierbij niet in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten waardoor jullie zich zouden blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. Er moet bovendien worden opgemerkt dat hem mogelijkheden werden geboden om verder psychologisch te worden opgevolgd en dat hij ervoor koos hier niet mee verder te gaan, hetgeen de ernst van zijn situatie ernstig relativeert. Op basis van de afgelegde verklaringen en de neergelegde attesten wordt geenszins aangetoond dat je vader, eventueel met de hulp van gezins- en/of familieleden, een dermate verhoogd risico zou lopen om blootgesteld te worden aan willekeurig geweld dat hij subsidiaire bescherming behoeft. Zo moet, wat hem betreft, evenzeer worden verwezen naar de bemerkingen die reeds eerder in deze beslissing aan bod kwamen. Zijn situatie dient te worden gezien in het licht van de vaststelling dat hij kan rekenen op de steun van zijn netwerk waarbij hij nergens in concreto aantoonde dat ze niet in staat zouden zijn om jullie te behoeden voor situaties van willekeurig geweld. Gelet op de vaststellingen die werden gedaan over jullie netwerk in het geheel, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat jullie voldoende ondersteuning kunnen vinden bij het familiale netwerk voor wat betreft de zorg en ondersteuning van jouw vader.*

Het loutere gegeven dat jullie reeds sinds 2015 in België verblijven, kan op zich niet worden gezien als een persoonlijke omstandigheid die kan worden aangemerkt als risico verhogend. Er moet worden opgemerkt dat niet in concreto werd aangetoond op welke wijze dit precies risico verhogend zou zijn in het geval van jouw gezin. Bovendien kan worden gewezen op het gegeven dat je ouders lange tijd, mét kinderen, in Bagdad hebben gewoond, waardoor kan worden verwacht dat jullie voldoende vertrouwd zijn met de stad en het leven aldaar met kinderen.

Gelet op de informatie beschikbaar in jouw dossier en op basis van voorgaande vaststellingen, waarbij rekening werd gehouden met de specifieke situatie van jouw gezin en de personen die hier deel van uitmaken, dient te worden besloten dat de eventuele kwetsbaarheid van jou en je gezin niet van die aard is dat dit een persoonlijke omstandigheid betreft die kan worden aangemerkt als een dermate risico verhogende factor dat er, in het licht van het willekeurig geweld in Bagdad, een nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

Het tweede verzoek van je ouders wordt niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan:

"4.2.1. Vooraf

Verzoekers q.q. wensen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting gehoord te worden. Verzoekers q.q. wensen tijdens dit verhoor onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, recht te zetten. Verzoekers q.q. hebben de indruk dat zij misbegrepen zijn geworden door de beide instanties naar aanleiding van de door hem afgelegde verklaringen.

4.2.2. Verzoekers q.q. kunnen zich niet akkoord verklaren met de vaststelling van het Commissariaat – Generaal dat hun zoon niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en hij niet als Vluchteling kan worden erkend en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend.

4.2.3. De beslissing van het Commissariaat –Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dd. 02.03.2021 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Het moge duidelijk zijn dat het Commissariaat–Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geenszins inzicht in haar motieven verschaft en geenszins haar beslissing heeft afgetoetst aan de criteria van de Conventie van Geneve.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

4.2.4. Verzoekers q.q. wijzen er vooreerst op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen een voldoende bewijs kunnen zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De kandidaat-vluchteling moet een poging ondernemen het relaas te staven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen. Verzoekers q.q. menen dan ook dat zij hieraan ruimschoots hebben voldaan. Uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse verhoorverslagen blijkt dat verzoekers q.q. met betrekking tot de door hen aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd.

4.2.5. Verzoekers q.q. volharden dat zij steeds de waarheid hebben verteld.

Verzoekers verwijzen terzake naar de vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Het verzwijgen van een deel van het relaas, zelfs bedrieglijke verklaringen, volstaan op zich niet om iemand het statuut als vluchteling te weigeren.

Verzoeker verwijst in deze naar het arrest nr. 61.417 van 13 mei 2011: [...]

Met betrekking tot deze vraag mbt de feitenvaststelling, ook al is het duidelijk dat het frauduleus of leugenachtig karakter van verklaringen terecht als gevolg kan hebben dat de verwerende partij de goede trouw van een asielzoeker in twijfel trekt, herhaalt de Raad haar constanterechtspraak volgens dewelke deze omstandigheid de asielinstanties er niet van ontslaat zich in fine de vraag te stellen naar het bestaan, voor de asielzoeker, van een vrees tot vervolging of een reëel risico ernstige schade te ondergaan, die voldoende zouden kunnen aangetoond, ondanks deze twijfel, op grond van zekere elementen in de zaak (eigen vertaling)

Tevens verwijst verzoeker naar § 198 en §199 Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees: [...]

4.2.6. Door het Commissariaat -Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd onvoldoende rekening gehouden met jonge leeftijd van verzoeker.

Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwisting heeft al verschillende keer in die richting geoordeeld:

Bovendien moet bij de beoordeling van de bewijslast rekening worden gehouden met de status van niet-begeleide minderjarige van verzoeker op het ogenblik van het verhoor. Zo moet het onderzoek van de asielaanvraag van een niet-begeleide minderjarige worden bepaald volgens diens graad van geestelijke ontwikkeling en rijpheid. (Art. 48/3 vreemdelingenwet). (Raad Vreemdelingenbetwistingen 31 januari 2008, J. dr. jeun. 2008, afl. 274, 35 en <http://www.jdj.be> (16 mei 2008)

4.2.7. Verzoekers q.q. wijzen erop zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas gevonden kunnen worden na een minutieus vergelijken van beide verklaringen. Deze kleine tegenstrijdigheden zullen niet zwaarwichtig genoeg zijn om daaruit af te leiden dat het relaas van verzoekers q.q. weinig aannemelijk zou zijn.

Verzoekers q.q. wijzen er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties, quod non, deze incoherenties geenszins de kern van zijn asielrelaas raken. Zij verhinderen helemaal niet om aan dit relaas geloof te hechten

4.2.8. Verzoekers q.q. zijn de mening toegedaan, dat zij in weerwil tot de beslissing van het Commissaris –Generaal wel in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut. Verzoekers q.q. zijn dan ook de mening toegedaan dat er in casu sprake is van schending van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 bepaalt dat een vluchteling een persoon is die: '(...) Uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of (...) niet wil invoeren (...)

Verzoekers q.q. vragen dan ook met aandrang rekening te houden met het risicoprofiel van de ouders.

Verzoekers q.q. vraagt dan ook met aandrang rekening te houden met het kwetsbaar profiel als minderjarige.

Artikel 1A, onder twee, van het Vluchtelingenverdrag, geïmplementeerd in artikel 48/3 Vreemdelingenwet biedt aan een ieder, dus ook aan kinderen, bescherming die gegronde vrees heeft.

Waar autoriteiten in landen van herkomst nog bescherming kunnen bieden aan volwassenen of wanneer volwassenen zelf nog bescherming kunnen vinden in de landen van herkomst door bijvoorbeeld gebruik van hun sociale netwerk is het aannemelijk dat dat veel lastiger is voor kwetsbare kinderen: kinderen zijn minder weerbaar en hebben doorgaans een beperkter sociaal netwerk.

In casu dient vastgesteld te worden dat dit sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt. Door verwerende partij werd hier geenszins rekening mee gehouden.

Bovendien zullen de autoriteiten in de landen van herkomst waarschijnlijk de ouders of andere familieleden verantwoordelijk houden voor de bescherming van hun kinderen. Onderzocht zou moeten worden of ouders (desgevallend familieleden) daadwerkelijk in staat zijn om hun kinderen voldoende kunnen beschermen, rekening houdend met de specifieke kwetsbaarheden van de ouders (familieleden). Gevluchte kinderen kunnen bijzondere beschermingsnoden hebben. Zo hebben kinderen een veilige ontwikkelingsomgeving nodig om in op te groeien.

Op grond van het bovenstaande kan gesteld worden dat de drempel voor het aannemen van een vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen, zoals ook de VN-Vluchtelingenorganisatie UNHCR bepleit. In casu dient gesteld te worden dat deze bescherming in het land van herkomst onbestaande is.

Naast de vervolgingsgronden die ouders mede namens het kind aanvoeren, die mogelijk bij het kind nog nijpender kunnen uitpakken, kan er kindspecifieke vrees voor vervolging aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten..

Ook deze kindspecifieke vrees voor vervolging is in deze aanwezig. Minstens werd dit door verwerende partij niet onderzocht.

4.2.9. Verzoekers q.q. zijnde mening toegedaan dat hen minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

De Europese kwalificatie richtlijn bepaalt in z'n artikel art. 4, 5: [...]

Welnu, verzoekers q.q. legden thans coherente verklaringen af, die niet in tegenstelling zijn met gekende feiten. Indien er nog enige twijfel zou bestaan over bepaalde verklaringen, zijn verzoekers q.q. van oordeel dat er in ieder geval genoeg elementen zijn die wijzen op de gegrondheid van de vrees, om te rechtvaardigen dat het voordeel van de twijfel hen zou profiteren.

4.2.10. Verzoekers q.q. wijzen erop dat zij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is het geval indien er [...]

De subsidiaire bescherming is onderverdeeld in 3 subgronden die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Er is sprake van ernstige schade indien de persoon:

- a) Door een rechtbank veroordeeld is tot de doodstraf of executie*
- b) Ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*
- c) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan*

Subsidiaire bescherming kan geboden worden aan mensen die geen 'vluchteling' zijn volgens de vluchtelingdefinitie en die in hun land van herkomst te vrezen hebben voor de dood(straf) (artikel 2 EVRM), marteling of onmenselijke of vernederende behandeling (artikel 3 EVRM) of inbreuk op de menselijke waardigheid (artikel 1 Handvest) of het risico lopen slachtoffer te worden van willekeurig geweld als gevolg van een (inter)nationaal gewapend conflict (artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU). Behalve artikel 1 Handvest zijn deze bepalingen geïmplementeerd in artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Artikel 1 Handvest beschermt tegen inbreuken op de menselijke waardigheid en strekt verder dan artikel 2 en 3 EVRM en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn. De bescherming op grond van artikel 2 en 3 EVRM is alleen aan de orde wanneer er sprake is van een reëel risico op levensbedreigende of onmenselijke of vernederende omstandigheden in de landen van herkomst.

De drempel om beschermd te worden op basis van artikel 1 Handvest ligt veel lager. Het potentiële risico (i.p.v. het reële risico) op aantasting van de menselijke waardigheid zou voldoende moeten zijn om tot bescherming over te gaan. De aantasting van de menselijke waardigheid is eerder aan de orde bij kwetsbare mensen, vanwege hun verminderde weerbaarheid, en speelt een rol in kwesties over de verplichting voor staten om te zorgen voor menselijke leefomstandigheden en om te voorzien in bijzondere behoeften van kwetsbare mensen, zoals toegang tot medische zorg en duurzame re-integratie in de maatschappij (ook wanneer die garanties ontbreken in de landen van herkomst).

Als blijkt dat in een land van herkomst de leefomstandigheden voor het kind niet adequaat zijn, waar bovendien niet tegemoetgekomen kan worden aan de bijzondere behoeften van het kind zou artikel 1 Handvest tot (subsidiaire) bescherming van het kind kunnen verplichten.

Zoals hoger gesteld hebben verzoeker bijzondere behoeften. Het staat buiten kijf dat in het land van herkomst hieraan niet tegemoet kan worden gekomen.

Artikel 2 EVRM bevat een positieve verplichting voor staten om passende maatregelen te nemen die het recht op leven waarborgen van alle personen die onder de jurisdictie van de staat vallen. Staten moeten derhalve alles doen wat redelijkerwijs van hen verwacht mag worden om een reëel risico en onmiddellijke bedreiging van het leven te voorkomen.

Ontoegankelijkheid van medische zorg/behandeling (wat zou resulteren in een levensbedreigende situatie) in het land van terugkeer kan ook leiden tot schending van artikel 2 EVRM.

België moet ervoor zorgen dat voorkomen wordt dat het leven van een kind bij terugkeer in gevaar is. Daarbij moet vastgesteld worden dat zijn medische (psychische, psychiatrische, fysieke) omstandigheden bij terugkeer niet onmiddellijk levensbedreigend zijn. Ook in het kader van artikel 2 EVRM ligt de drempel om tot bescherming van het kind over te gaan lager dan bij volwassenen. Kinderen zijn kwetsbaarder dan volwassenen.

Bepaalde omstandigheden in het land van herkomst kunnen voor volwassen (nog) niet levensbedreigend zijn, omdat zij weerbaarder zijn, terwijl ze dat voor kinderen wel zijn.

In deze kan gewezen worden op de medische problematiek dewelke in deze bij verzoekers q.q. aanwezig is. Verzoeker wijst in deze naar de problemen die hij ondervonden heeft in Irak en dewelke op heden nog een impact op hem hebben. Een terugkeer naar Irak betekent dat de nodige behandeling en opvolging hem zal ontbreken.

[...]

Indien verzoekers q.q. teruggewezen zou worden naar Irak zal dit tevens een zodanige psychologische ontreddeering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is

Ook in andere gevallen waarin mogelijk ernstige schade optreedt, dient subsidiaire internationale bescherming, op grond van artikel 3 EVRM, worden toegekend.

Dit kan gaan om direct levensbedreigende omstandigheden of wanneer door afwezigheid van medische behandeling of door een gebrek aan toegang tot medische behandeling een snelle, ernstige en onomkeerbare achteruitgang in de gezondheidstoestand of een aanzienlijke vermindering van de levensverwachting optreedt.

Of door schade door de gebrekkige (sociaal-cultureleconomische) humanitaire omstandigheden in het land van herkomst, bijvoorbeeld vanwege gebreken in de toegang tot en beschikbaarheid van medische zorg, gebrekkige adequate opvangomstandigheden, de afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk, het opgeven van een persoonlijke identiteit (c.q. door verwestering), of de afwezigheid van scholing.

In die gevallen gaat het om een cumulatie van bijzondere individuele risicofactoren in combinatie met de algehele situatie in het land van herkomst. In die context worden kinderen, die specifieke beschermingsnoden hebben, als extreem kwetsbaar beschouwd. De bijzondere kwetsbare positie van het kind maakt dat de drempel om tot bescherming van het kind over te gaan lager ligt dan bij volwassenen.

Andermaal, bij een kind kan het eerder aannemelijk zijn dat er sprake zal zijn van de minimale graad van ernst en een reëel risico op ernstige schade die geleden zou worden bij terugkeer naar het land van herkomst, dan dat dat het geval zou zijn bij een volwassene.

In casu kan gewezen worden op volgende zaken:

- Medisch (klachten waarvoor geen behandeling beschikbaar is of waarvoor toegang tot behandeling onmogelijk is in het land van herkomst.*
- Vanwege afkomst of verwestering geen kansen op scholing en werk en daardoor serieuze dreiging van ernstige ontwikkelingsschade in het land van herkomst.*
- De afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk in het land van herkomst.*
- Geen of inadequate toegang tot onderwijs in het land van herkomst.*

Verzoekers q.q. kan dan ook aanspraak maken op de subsidiaire bescherming.

Minstens dient gesteld te worden dat al deze zaken niet door verwerende partij werden onderzocht.

Verzoekers wensen verder te wijzen op dat zij een ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker q.q. zijn van oordeel dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat Bagdad als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden.

De veiligheidssituatie bleef in de huidige verslagperiode fragiel. ISIS-strijders behielden hun capaciteit zich te hergroeperen en om aanslagen uit te voeren in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Salaheddin, Kirkuk en Ninewa. Onder de burgerbevolking was sprake van grote onvrede die werd geuit in demonstraties, die op verschillende momenten in de verslagperiode uitliepen op gewelddadigheden. Bij grootschalige demonstraties aan het einde van de verslagperiode kwamen honderden demonstranten om het leven en raakten duizenden gewond. Ook werden tientallen personen, waaronder journalisten en activisten, gearresteerd. Onderlinge spanningen tussen de verschillende veiligheidsactoren en tribale confrontaties hadden een negatieve impact op de veiligheidssituatie.³⁵ Met name de aanwezigheid van verschillende gewapende groepen en milities kan voor de ene bevolkingsgroep een gevoel van veiligheid geven, daar waar een andere bevolkingsgroep het juist als een bedreiging van hun veiligheid ervaart.

[URL]

Er was in de verslagperiode een klein aantal berichten van invallen in woonhuizen door gewapende mannen. Hierbij kwamen burgers, onder wie vrouwen en kinderen, om het leven. De daders worden doorgaans niet geïdentificeerd. Over de etnische, religieuze of sektarische achtergrond van de slachtoffers wordt door de bronnen geen uitspraak gedaan. De autoriteiten zijn niet in staat gerichte bescherming te bieden tegen dergelijk geweld. Eén bron stelt dat er in soennitische straten of wijken huiszoekingen plaatsvinden, maar niet meer in zo grote getale als in 2014. Deze kunnen zowel door politie als milities of gezamenlijk uitgevoerd worden. Verdere details hieromtrent zijn dezerzijds niet bekend. Daarnaast vinden er in de stad beschietingen en ontvoeringen plaats. Deze kunnen een terroristisch oogmerk hebben, maar lijken doorgaans sektarisch of crimineel gemotiveerd te zijn. Er wordt zowel over mannelijke als van vrouwelijke slachtoffers gerapporteerd. Nadere details over de slachtoffers worden door de bronnen niet gegeven. ¹⁶ Volgens verschillende bronnen verbeterde de veiligheidssituatie in Bagdad sinds de territoriale overwinning op ISIS eind 2017. Voor de ruim acht miljoen inwoners van de stad normaliseerde het leven verder, waarbij bijvoorbeeld families 's avonds uit eten of winkelen gingen en waar een afname van het aantal controleposten het bewegingsgemak vergrootte.⁴⁹ Desondanks bleek ISIS in staat in de hoofdstad aanslagen op burgerdoelen uit te voeren. In 2018 en 2019 vonden enkele aanslagen plaats op een markt, een sjiiitische moskee en andere burgerdoelen. Bij elk van deze aanslagen vielen enkele burgerdoden. De aantallen zijn vaak niet eenduidig en niet onafhankelijk te verifiëren. In vergelijking met de vorige verslagperiode was het aantal burgerdoden klein.

Ook waren er aanslagen waarbij geen burgerdoden, maar wel gewonden vielen door toedoen van explosieven. De aanslagen werden opgeëist door ISIS of aan ISIS toegeschreven vanwege de kenmerken van de aanslagen.⁵⁰ In 2019 werden enkele raketten of mortiergranaten afgevuurd op de Internationale Zone. Hierdoor ontstond voornamelijk materiele schade. Bij een inslag in oktober 2019,

ten tijde van de grootschalige protesten, kwam een Iraakse militair om het leven en raakten enkele anderen gewond. De aanvallen zijn niet opgeëist. Bronnen verdenken doorgaans niet ISIS, maar een pro-Iraanse gewapende groep van dergelijke aanvallen.⁵¹ Een ander fenomeen dat enkele keren per jaar in Bagdad plaatsvindt, is het aanvallen van slijterijen door middel van explosieven.

Deze winkels zijn voornamelijk eigendom van religieuze minderheden, zoals jezidi's, christenen en mandeërs, omdat het moslims officieel niet toegestaan is alcohol te verkopen. In islamitische heilige maanden, zoals Ramadan en Muharram, vinden de meeste van dit soort aanvallen plaats. Veelal is er alleen materiele schade, maar ook raakten enkele burgers gewond. Naar wordt aangenomen hebben dergelijke aanvallen tot doel om de handel te verstoren en om te intimideren. Het is op basis van de geraadpleegde bronnen onbekend hoe de autoriteiten op dergelijke aanvallen reageren.

[URL]

In weerwil tot de beweringen van verwerende partij kunnen verzoekers q.q. zich niet hervestigen in Irak. Tevens menen verzoekers q.q. dat de voorwaarden hiertoe geenszins vervuld zijn.

Uit de rechtspraak kunnen de volgende voorwaarden gedestilleerd worden:

o het gebied moet veilig zijn voor de vreemdeling; o de vreemdeling moet er bescherming kunnen krijgen; o het gebied moet veilig te bereiken zijn; en o toegankelijk zijn;

o de vreemdeling kan er zich vestigen (sociaal-economische factoren en de in dat kader relevante individueel kenmerken spelen een rol).

(zie rechtsoverweging 141 van het arrest in de zaak Salah Sheekh tegen Nederland van 11 januari 2007 (ECLI:CE:ECHR:2007:0111JUD000194804), waar het EHRM oordeelt dat "as aprecondition for relying on an internal flight alternative, certain guarantees have to be in place: the person to be expelled must be able to travel to the area concerned, to gain admittance and be able to settle there, failing which an issue under Article 3 may arise, the more so if in the absence of such guarantees there is a possibility of the expellee ending up in a part of the country of origin where he or she may be subjected to illtreatment.")

Verzoekers q.q. wijzen erop dat zijn moeder bij terugkeer in het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen omdat zij dat land door bepaalde volgens het UNHCR onveilige gebieden zou moeten trekken. Minstens dient gesteld worden dat er geen recente gegevens voorliggen waaruit blijkt dat de moeder verzoekers q.q. zich veilig naar een andere plaats binnen Irak kan begeven. Tevens wijzen verzoekers q.q. op de algemene situatie in Irak : De positie voor gescheiden vrouwen is in de hele Iraakse samenleving moeilijk wegens het sociale stigma dat er op rust. Vrouwen zouden er soms voor kiezen en soms door hun familie toe gedwongen worden getrouwd te blijven, ondanks huiselijk geweld. De situatie voor alleenstaande vrouwen in heel Irak is vanwege sociaal-culturele normen en waarden moeilijk."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een bewijs van zijn minderjarigheid.

2.3. Bij de verweernota voegt verweerder de nota "Acquisition of Iraqi Nationality by a Child Born Outside Iraq" van het UNHCR van mei 2019.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden

in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

6. Verzoekers moeder voert aan dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van de problemen die zijn ouders reeds aanhaalden in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, met name de ontvoering van verzoekers vader en de poging tot ontvoering van

verzoekers broer. Daarnaast wordt erop gewezen dat verzoeker niet over een nationaliteit beschikt, dat hij in Irak geen toegang tot medische zorg en onderwijs heeft en dat verzoeker als verwesterd kan worden aanzien.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder. Dienvolgens blijkt:

- voor zover verzoekers verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden als deze die werden aangehaald door zijn ouders in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming (de ontvoering van verzoekers vader en de poging tot ontvoering van verzoekers broer), dient opgemerkt dat hun verzoeken werden afgewezen, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker op basis van dezelfde motieven in aanmerking zou komen voor een beschermingsstatus;
- op basis van beschikbare landeninformatie, toegevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, blijkt dat een kind geboren uit een Iraakse vader en/of moeder als Iraaks wordt beschouwd, zodat ook verzoeker de Iraakse nationaliteit zou hebben;
- de aangehaalde kwaliteit van medische zorg en onderwijs valt niet binnen het toepassingsgebied van de Conventie van Genève van 1951 en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake subsidiaire bescherming;
- wat betreft de aangevoerde verwestering dient opgemerkt dat (i) het loutere gegeven enkele jaren elders te hebben verbleven onvoldoende is om te worden beschouwd als verwesterd bij terugkeer naar Irak, (ii) uit het persoonlijk onderhoud van verzoekers vader geenszins kan blijken dat deze zijn verwestering *in concreto* heeft aangetoond en (iii) nergens uit blijkt dat een aanpassing aan de heersende culturele normen en waarden bij terugkeer onoverkomelijk zou zijn of dat er in hoofde van verzoeker en zijn familie fundamentele rechten zouden worden geschonden bij deze aanpassing.

Er dient vastgesteld dat verzoeker in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te weerleggen.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielmotieven, het geven van algemene en theoretische beschouwingen; het uiten van losse beweringen; het zonder meer aanhalen van zijn jonge leeftijd, zijn kwetsbaar profiel en het risicoprofiel van zijn ouders; het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit kan bezwaarlijk als een dienstig verweer worden aangenomen en waarmee hij er aldus niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

7. In het verzoekschrift wordt erop gewezen dat verzoekers kindspecifieke vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting) niet werd onderzocht. Vervolgens wordt er verwezen naar de algemene veiligheidssituatie in Irak, die volgens verzoeker noopt tot toekenning van subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker meent dat verweerder een gebrekkig onderzoek heeft gevoerd, gaat hij eraan voorbij dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen. Verzoeker brengt overigens ook in het verzoekschrift geen concrete feiten aan die een ander licht op huidige beoordeling kunnen werpen.

Een verwijzing naar of het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, een verwijzing naar mensenrechtenrapporten en de algemene situatie in het land van herkomst volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade en het risicoprofiel dienen *in concreto* te worden aangetoond of aannemelijk gemaakt en verzoeker blijft hier in gebreke.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (kopie van verzoekers geboorteakte; aanvullende nota van verzoekers advocaat) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Het bewijs van minderjarigheid, gevoegd bij het verzoekschrift, toont louter aan dat verzoeker minderjarig is, hetgeen geenszins wordt betwist.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Uit de in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie, die in lijn ligt met de beschikbare informatie in het administratief dossier, kan niet blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In navolging van verweerder kan - in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt - worden vastgesteld dat verzoeker in Irak wel degelijk kan rekenen op een familiaal netwerk, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de verstoting door familieleden langs vaderskant en gezien er nog familieleden langs moederskant verblijven in Bagdad. Bovendien stelde verweerder terecht dat verzoeker, zijn moeder, broer en zussen niet als alleenstaande personen, doch wel als gezin zullen terugkeren en dat de stelling dat verzoekers moeder problemen zou hebben met de familieleden van verzoekers vader louter hypothetisch is gezien de scheiding van zijn ouders nog niet werd geofficialiseerd. Verzoekers algemene verwijzingen in het verzoekschrift naar de positie van gescheiden vrouwen in de Iraakse samenleving zijn, onder meer gelet op het feit dat er nog geen stappen genomen zijn om de scheiding officieel in gang te zetten, niet dienstig. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde (en die van zijn broer en zussen) persoonlijke omstandigheden zouden bestaan die het risico op willekeurig geweld in Bagdad vergroten.

In verband met de psychische toestand van verzoekers vader wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat er geen recente diagnose is geweest en dat, hoewel niet wordt betwist dat zijn vader mogelijks met psychische problemen kampt, niet is aangetoond dat verzoekers vader niet in staat zou zijn om een situatie in te schatten en daardoor verzoeker zou blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld.

Ten slotte kan net als verweerder worden gesteld dat het loutere gegeven dat verzoekers gezin reeds sinds 2015 in België verblijft niet worden gezien als een persoonlijke omstandigheid die kan worden aangemerkt als risicoverhogend.

Bijgevolg kunnen in hoofde van verzoeker geen persoonlijke omstandigheden worden aangenomen die maken dat er, wat hem betreft, sprake is van een dermate verhoogd risico op ernstige schade door willekeurig geweld dat hij subsidiaire bescherming behoeft.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig december tweeduizend eenentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS